

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ai trong quý ông bà anh chị em có cái cảm giác lạ lùng là trông thấy cả bầy ruồi bâu lên hai chân mà hoàn toàn không thấy ngứa ngáy khó chịu ? Phần tôi đã nếm kinh nghiệm ấy sau khi té xuống giếng và phải nằm liệt một chỗ trong một thời gian mấy tháng (mấy năm trước tôi đã từng thuật tai nạn khủng khiếp này). Tôi biết chân tôi tê liệt nên mất cảm giác và không thể điều khiển theo ý mình, muốn làm gì thì phải dùng tay để giúp chân, khổ cực lắm, khổ nhất là cái viền tọng đen tối suốt đời tàn phế trở thành vô dụng cứ lảng vảng trong trí tôi.

Lúc đó tôi chỉ biết cầu xin hết lòng “Xin Chúa, xin Mẹ chữa con lành, đừng để con trở thành gánh nặng cho người khác”. Rồi một tháng, hai tháng trôi qua, cột sống bớt đau, nhưng hai chân vẫn bại liệt. Đến một hôm, tôi bắt đầu cảm thấy nhột khi ruồi bâu lên chân. Nhìn chú ruồi bò tới bò lui trên bàn chân, vì không tin vào sự phục hồi của thần kinh xúc giác nên tôi nhắm mắt lại và đoán xem chú ruồi di chuyển đến đâu. Vâng, tôi đã cảm nhận từng sự di chuyển của chú ruồi. Tự nhiên tôi thấy chú ruồi ấy đáng yêu vô cùng. Mấy ngày sau, từng ngón chân bắt đầu cử động theo ý muốn, tôi có thể điều khiển chúng và hơn một tháng sau đó, tôi tập bước đi, vui lắm.

Tôi tạ ơn Chúa và Mẹ đã chữa tôi lành, thật là một ơn to tát vượt quá sự mong đợi của tôi. Từ đó đến nay đã hơn 30 năm, mỗi lần ý thức rằng tôi đang đi đứng bằng đôi chân của mình chứ không phải ngồi trên chiếc xe lăn là một lần tôi cảm tạ hồng ân ấy. Nhưng càng về sau tôi càng nhận ra sự ích kỷ của mình, tôi cảm tạ Chúa vì Ngài đã cho tôi lành bệnh, đúng là tôi chỉ nghĩ đến mình, đặt câu hỏi nếu như Ngài không cho tôi lành bệnh thì thái độ của tôi sẽ ra sao ? Qua bài Tin Mừng Chúa Nhật này, tôi tìm thấy câu trả lời cho thái độ sống đạo còn nhuốm màu ích kỷ của tôi khi suy tưởng về thái độ của chín người phong cùi được Chúa Giêsu chữa lành. Bảo mười người phong cùi đi trình diện tư tế tức là Chúa Giêsu đã cam kết chữa lành cho họ. Và quả thực, họ tin Ngài đến nỗi lập tức đi trình diện với các tư tế mặc dầu chưa thấy mình được sạch bệnh. Đó là đức tin có thể chuyển núi rời non, như lời Chúa đã hứa. Thật vậy, trong khi họ đi tìm các tư tế thì họ được sạch bệnh. Cả mười người đều được chữa lành nhưng chỉ có một người quay trở lại gặp Chúa Giêsu. Anh gục mặt dưới chân Chúa mà tạ ơn. Anh làm một hành vi thờ phượng vì anh công nhận chính Ngài là Thiên Chúa, chính Ngài mang đến ơn cứu độ, Ngài là Đấng đáng tìm đến để trình diện hơn là trình diện với các tư tế phàm nhân trần tục kia.

Chúa Giêsu hỏi anh “Không phải cả mười người đều được sạch sao ? Thế thì chín người kia đâu ?”. Có một chút gì đau xót lẫn phiền trách trong câu hỏi này. Chúng ta tự nhiên muốn hỏi, phải chăng lời này ám chỉ rằng chín người kia không được khỏi bệnh ? Tôi tin rằng Chúa Giêsu đâu có hẹp hòi, Ngài chẳng bao giờ rút lại một ơn đã ban. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ là : Thân thể được lành mạnh mà không được vào Nước Trời thì nào có ích gì ? Điều cốt yếu mà người cùi Samaria đã nhận được là anh ta được cứu cả phần xác lẫn phần hồn. Chín người kia cũng có đức tin, cũng được chữa lành phần xác, nhưng không nhận ra chính Chúa Giêsu là Thiên Chúa. Họ có đức tin nhưng dùng đức tin để phục vụ cho mình nên họ đã quên quay về tạ ơn Chúa và thần phục Ngài.

Mỗi người chúng ta đã lãnh nhận biết bao nhiêu ơn phúc mà càng suy nghĩ càng thấy biết bao điều không thể tự hào và phải luôn tạ ơn Chúa và đồng thời cảm ơn nhau. Hãy tập sống trong tâm tình biết ơn Chúa và biết ơn nhau, để mỗi ngày đều tràn ngập niềm vui và lời tri ân. Hình như hai tiếng ‘cảm ơn’ là những thứ gì rất khan hiếm dưới chế độ cộng sản. Sống trong một xã hội mà người này phải canh chừng người kia, kẻ này phải đề phòng kẻ nọ, toàn dân sống trong nơm nớp lo âu, phải giành giật, nên hai chữ ‘cảm ơn’ là thừa. Dưới một chế độ mà mọi thứ đều trở thành của chung, ai cũng có quyền được hưởng theo nhu cầu, đó là trên lý thuyết thôi, thực tế cho thấy giới thống trị càng ngày càng giàu vì họ có quyền cướp lấy bất kỳ thứ gì của người dân, trong tâm trạng đó mạnh ai nấy sống, mạnh ai nấy ‘chôm’ miễn là đừng để bị bắt gặp, và ‘ăn cắp’ chỉ là hình thức lấy lại những gì đã bị cướp mất, từ đó chẳng ai phải mang ơn ai, hai chữ ‘cảm ơn’ mất hết ý nghĩa nên đành bị vùi vào sọt rác. Đã thoát khỏi cái xã hội ngục tù ấy, chúng ta nên phục hồi những chữ ‘cảm ơn Chúa, cảm ơn nhau’ trong cuộc sống mỗi ngày ngay trong gia đình và cộng đoàn này.

Linh mục Phạm Quang Hồng.